

Vágyrajárók

N. F. emlékének

Pokoli fáradtan és törődötten ébredt hajnali ötkor. Fájt mindene, húzott a válla, sajgott a dereka, minden porcikájában érezte az előző napi költözöködést. Óvatosan forgolódott az új franciaágyon, nehogy fölébressze feleségét. Az ágyat rakta össze elsőnek, amikor délben elmentek a szállítók és egyedül maradtak az asszonnyal. Már majdnem világos volt a hálósobában, az erkély ajtajára nem került föl a függöny, a karnist még tegnap délután feltette. Este kilenckor fejezte be a munkát. Neje figyelmeztette, ne fúrjon többet, nehogy az új szomszédok szóljanak a hangos kopácsolás miatt. Kisvártatva letette a szerszámokat, beült egy fotelbe, rágyújtott, elkortyolt egy üveg sört és beszédült az ágyba. Nyomban elaludt.

Érezte, nem tud visszaaludni, óvatosan fölkel, kiment a konyharészbe. Megkereste az edények közt a dzsezvát és vizet folytatott bele, föl akarta tenni kávénak, forralni. Nézegette a kerámialapos villanytűzhelyt, amelyet eddig csak filmen látott. Egyenként kapcsolgatta az elektromos szerkezet gombjait ki és be, kereste a legkisebb főzőlapot. Előző lakásukban rendes gáztűzhely volt, amit becsukott szemmel is tudott kezelni. Leült egy székre a konyhapult elé, nézte a nappalit és rágyújtott. Nem gondolta volna, hogy egyszer amerikai konyhás lakásuk lesz. A szoba közepén vagy harmincdoboznyi könyv állt, tetejükön vignetták: lexikonok, szótárak, világirodalom, magyar irodalom, jugoszláviai magyar irodalom... A különböző méretű papírládákat neje címkézte föl, a mai délelőttöt szánta kipakolásukra. A tűzhely aprót csöngetett, jelzett valamit. Odalépett, a víz bugyogott. Egy kanál cukrot dobott a dzsezvába, újra fölforraltta, majd két kanál finomra őrölt kávéval még kétszer addig melegítette, amíg föl nem habzott. Szerette a törökösen főzött kávé. Cigaretta úgy égett el a hamutálban, hogy alig szívott bele. Másikra gyújtott, ekkor vette észre, két szál maradt a dobozban.

Erősen gondolkodott, miközben megkóstolta a kávé, látott-e előző nap - amikor a kis teherautóval jöttek, s a ház előtt állt, amíg lepakoltak - trafikot vagy olyan boltot, ahol lehet cigarettát kapni, de nem emlékezett ilyenre. Nem ismerte túl jól Óbudát, bár korábban többször is sétáltak erre feleségével és a gyerekekkel. Megnézték a mostani lakásukkal szemben lévő római kori amfiteátrumot is, lementek a Duna-partra, de egy kiosk sem ugrott be. Azt tudta: a Kolosy téren van egy piac.

A csere és a költözés is nagyon hirtelen zajlott, alig három hét alatt. Az ő, kisebb lakást kereső hirdetésükre, jelentkezett egy nagycsaládos házaspár, akik régi típusú, nagyméretű belvárosi polgári lakást kerestek, ráfizetéssel. Az Alkotmány utcai lakásuk, amit egy idős, de annál élelmesebb házaspártól először csak béreltek, tökéletesen megfelelt a négygyermekes családnak, még leválasztva is közel százhusz négyzetméteres volt. A korábbi főbérlő, majd tulajdonos zsidó házaspártól vették meg, miután az öregek a tanácstól fillérekért megszerezték részletre, de nekik jócskán piaci áron adták el öt évvel a rendszerváltás után. Így is örültek a lerobbant, korábbi bérlakásnak, elégük volt két gyerekkel az albérletezésből.

Otthon a Bácskában, Adán tíz évig a maguk által épített saját, kétszintes házukban éltek, nyolcvan méterre a Tisza-parttól. Kilencvenkétben szöktek át Magyarországra. Először a férfi, akinek zombori szerb kollégája félrészegen sugta meg, látta a mozgósítandó tartalékosok listáján, napokon belül viszik valamelyik horvátországi szerb krajinába. Másnap megállapodott egy magyar kamionossal, hogy áthozza. A soproni sofőr Szabadkán „zárta be” a hűtőkocsi rakterébe és Röszkén, az első benzinkútnál „engedte ki”. Itt akarta átadni az előre kialkudott ezer márkát, amit a fiatal srác végül nem fogadott el. Négy

hónappal később jött át felesége a két kisgyerekekkel. Az asszony addig eladta a házat, a bűrtört és elajándékozta a műszaki cikkeket. Amijük maradt, befért a négyéves Zastava 101-esükbe. Helyi magyar vállalkozó vette meg házukat, elég olcsón, de márkában fizetett, készpénzben. A régi, húsz évig festőt és egyéb mestert sem látott lakás majdnem elvitte az adai ház árát. Ami maradt, ráment a felújításra. Először pár éve, a nagyobbik lánya költözött el az Alkotmány utcából, amikor férjhez ment, majd két éve a kicsi, miután fölvettek a pécsi egyetemre. Nagyon megszerette a várost, pár hónap elteltével közölte, ha végez, akkor is Pécsen szeretne maradni, a szünetekben is egyre ritkábban jött vissza Pestre. Inkább ők látogatták gyereket Pécsen és lődörögtek a nagy és magas rezsiű lakásukban, aminek fenntartása lassan anyagi gondot jelentett.

Rágyújtott az utolsó előtti cigarettájára és kiöntötte a már majdnem hideg, maradék kávét, amit még lassabban ivott meg, mint az elsőt. Fölvette melós ruháit, a konyhai automata mosogató csapjánál leöblítette arcát és elindult az előszoba felé. Tudta, két-három kemény nap vár rá, mire minden a helyére kerül, s ez nem megy cigarettá nélkül.

A lift hangtalanul suhant föl a negyedik emeletre, csak a zöld lámpa kigyulladás jelezte, megérkezett. A ház is csöndes volt, semmilyen zaj nem hallatszott. Belépett a csillogó kabinba, megnyomta a földszint gombot és az egészfalas, kivilágított tükörbe nézett, ami jelentősen megnövelte a felvonó nagyságát. Borostás arcán, kissé kócos haján is látszott a fáradság, ahogy egész testében érezte. Kilépett a földszinti kristálytiszta kettős üvegajtón és furcsa érzés fogta el. Úgy érezte, mintha idegen város pályaudvaráról lépne ki, ahol először jár és minden ismeretlen. Házukkal szemben, az elhanyagolt téren álló amfi-teátrum körül kutyásokat látott, akik reggeli sétán voltak a blökikkel. Balra fordult és elindult a tér irányába, alig pár perccel hat óra előtt. Minden üzlet zárva volt. Határozottabb léptekkel haladt a Kolosy tér felé, melynek sarkán már messziről látta a kis újságos bódét. Másfél buszmegálló gyalogolt.

Vett egy Magyar Nemzetet és három csomag Sophianét. Mióta átjöttek, a Nemzetet olvasta. Az első időkben többször előfordult, hogy Ma-

gyar Szót kért. Az újságosok csodálkoztak, hiába mesélte, otthon évtizedekig az újvidéki magyar lapot olvasták, ezért áll rá a szája. Megkérdezték tőle - „ott is van magyar újság?” Nem volt könnyű az elején, aztán megszokták. Első budapesti munkahelyén műszerész kollégái gyakran a kocsiával viccelődtek, hívták balkáni Fiatnak, Tито-Mercinek, az anyagbeszerző egyenesen csapott seggű szappantartónak nevezte. Megpróbálta elmagyarázni, ez az az autó, amelyikért a magyar autósok majd megőrültek, amikor a nyolcvanas évek vége felé Magyarország pár ezret importált Jugoszláviából, mindenki Zastavára szerette volna cserélni Zsiguli vagy Wartburg kiutalását. Leintették, röhögtek, hat-nyolc éves, Nyugatról hozott diesel Golfjaikkal és Opeljeikkel dicsekedtek. Legjobban az bántotta, amikor a feleségét, ahogy mesélte, leszerbezték. Az asszony egy újpesti általános iskolában tanított és valamilyen dolgozatra rossz jegyet adott egyik hetedikes tanulójának, aki ezután szerb nőnek nevezte. Neje sírva ment haza, mivel kollégái is azt mondták: „Hát, Jugóból jöttetek át, nem!?”

Hazafelé menet eszébe sem jutott az utcán rágyújtani. Megnyugtatta, hétvégére van cigarettája. Hét óra felé a forgalom élénkebb lett, indultak az emberek munkába, a gyerekek meg iskolába. Távolról látta a házukból kilépő családot, ahogy autójukba ültek és elindultak. Egyedül lépett be az első üvegkapun, majd a lépcsőház előterében a postaládákat nézegette. Megkereste a sajátjukat, az előző tulaj neve állt rajta. A postaládák mellett nagyméretű parafa üzenőtáblát látott. Munkásruhája felső zsebéből, a kilógó collstock mellől kivette szemüvegét, és olvasni kezdte a színes gombostűkkel rögzített hirdetményeket. Hosszú névlistán jelezte a közös képviselő, kiknek van költséghátraléka. Egészen csinos összegeket látott. Nem hitte, hogy egy ilyen házban is vannak, akik tartoznak. A fölöttük lakók a gépkocsitárolójukat akarták eladni, egy másik lakó nagyobb lakást keresett, lehetőleg tetőterasszal az ötlépcsőházas, diszkréten modern Amfi-házban. A szemüvegét vette volna le, amikor egy piros filccel bekeretezett, fénymá-solt felhívásra lett figyelmes. A hirdetmény tudatta a lakótársakkal, a szomszédos D és E lépcsőházakban két-két lakásba is betörtek az előző hónapban, ezért nyomatékosan kérik a lakókat,

nappal is zárják a lépcsőház külső és belső kapuját, illetve csöngetésre a lakások belső videotelefonján ellenőrizték, kit engednek be. Zsebét kinyomta a három csomag cigaretta. Arra gondolt, lemegy az autótárolóba a mélyföldszintre, és kocsija kesztyűtartójába betesz egy csomagot tartaléknak, de nem volt nála a slusszkulcsa, így a lifthez lépett. A felvonónál egy öregasszony állt, mellette jól megrakott húzós kocsit, látszott, a piacról jött vissza. Hangos kezicsókolommal köszönt, de az idős hölgy nem köszönt vissza, hanem gyanakvó tekintettel méregette, szinte a szemével röntgenezte a férfit tetőtől talpig, majd megszólalt:

- Maga nem itt lakik, ugye? – kérdezte recsegős hangon.

- De! – válaszolta röviden, s igyekezett levenni tekintetét az idős nőről, megszüntetvén a szemkontaktust is.

- Mióta? Én évek óta itt lakom, de magát ebben a házban nem láttam...

- Pár napja jöttem ki a börtönből, azóta – felelte kurtán.

Az öregasszony ellenséges tekintettel nézett a férfire, de válaszolni nem tudott, mert kettőjük közé nyílt a liftajtó és egy edzőruhás, baseballsapkás fiatal srác lépett ki, fején fülhallgatóval, flegmán biccentett feléjük, annyit motyogott, reggelt. A férfi visszaköszönt, az idős nő pedig, a férfi lábán áthúzva a gurulós kocsit beszállt a liftbe és megnyomta az ötös gombot. Másodiknak lépett be, megnyomta a négyest és hátat fordítva a matrónának, jelezte, befejezettnek tekinti a társalgást. Köszönés nélkül szállt ki, azt sem vette észre, hogy a nő kihajol a liftből és nézi, melyik lakás felé tart. Szinte lábujjhegyen lépett be, felesége még aludt. A három cigis dobozt a konyhapultra tette és bement a mellékhelyiségbe. Annak mindkettőn örültek, hogy a WC külön van a fürdőszobától. Az Alkotmány utcai lakásban a külön WC a leválasztáskor, a másik lakáshoz került, így nekik a fürdőszobában volt, ami az évek múlásával egyre jobban zavarta a házaspárt. Óvatosan nyomta meg az energiatakarékos tartály gombját, amely hangtalanul működött. A nappaliban nekilátott a könyvek kipakolásához. Bicskájával vágta le a vastag ragasztószalagot a dobozokról és egyenként tette a köteteket a polcokra. Abban állapotok meg nejevel, először úgy, ahogy

jön, teszik föl a könyveket, a lényeg, hogy a dobozok minél előbb eltűnjenek, ráérnek később véglegesen átrendezni. A negyedik doboz kipakolásánál ébredt föl az asszony és egyenesen a fürdőszobába ment. Annyit mondott, elnyújtzik a kádban. Az ötödik papírladában, a könyvek között, nagyméretű cipődobozt talált. Kinyitotta, összes iratuk, bizonyítványuk, felesége diplomája is ebben volt. Elsőnek katonakönyve került a kezébe, lapozgatni kezdte. Koszovón volt katoná, Kosovska Mitrovicába irányították. Topolyára vonult be, a laktanyában kérte a vezénylő tisztet, küldjék Ljubljanába vagy Mariborba, mert szeretne megtanulni szlovénul. A szerb őrnagy mosolyogva közölte, jobb szöveggel kéne előállni és azonnal beírta kartonjára Mitrovicát, s megtoldotta egy Beži bre!¹ köszöntéssel. A vele együtt bevonuló két szerb fiút Zágrábba irányította. Majd felesége diplomáját nézegette, a dátumokból látta, magyarországi honosítása több mint egy évig tartott. Az állampolgárságra három évig vártak. A belvárosi önkormányzatnál az utolsó egyeztetésen a főnöknő közölte, jelentősen lerövidíti az időt, hogy a hatóságok esetükben eltekintenek az alapfokú magyar nyelvizsgától, mert egészen jól beszélnek magyarul. Ekkor szólt oda a nagymellű, hirtelenszőke, affektáló osztályvezetőnek, - mi magyarok vagyunk, és egészen jól beszélünk szerbül. Régi, de már magyarországi névjegyeket is talált. Egyet kivett a pakliból és a cigarettásdobozok mellé tette a konyhapultra. Félretette a cipődobozt és újabb könyveket rakott a polcra. Az ötödik doboznál tartott, amikor az asszony kijött a fürdőszobából, férjéhez lépett, pusztit adott a homlokára, majd bekapcsolta a rádiót. Éppen elkapták a kilenc órás híreket. Felesége beszállt a könyvpakolásba, fél óra múlva üres dobozok borították el a nappalit. A férfi konyhakéssel apró darabokra vágta őket és két nagy papírzsákba tömködté a kartondarabokat. Majd fogta a zsákokat, vette a kocsija kulcsát, zsebébe tette a kikészített névjegyet, kikereste a szerszámok közül a pillanatragasztót, és elindult a földszintre a kukához. A zsákokat beledobta a szemetesbe, jól lenyomta őket, utána a postaládához ment, letépte a névjegy alját meg a szélét, és pillanatragasztóval az előző névre ragasztot-

¹ Tűnj el!/Takarodj!

ta. Kabátja szélével törölte le a fölösleget. Kinyitotta a postaládát, kivette a szórólapokat. Talált egy sárga csekket, a közös költség számláját. Lépcsőn ment le a parkoló szintre, balról a negyedik helyen állt Škoda Combija. Kétezerben vette, ekkor szűnt meg második munkahelye Budapesten. A cég csődbe ment, ő meg flegmán közölte a felszámoló biztossal, négy éve használja az autót külső szereléseknél, így elővásárlási joga van. A végrehajtó azt válaszolta, az nincs ugyan, de ha hoz egy üveg márkás italt, kihúzza a kocsit az ingóságok listájáról és megveheti kikiáltási áron. Vitt. Kinyitotta a tízéves járgány jobb első ajtaját és a kesztyűtartóba tette a csomag Sophianét. Amikor a többgyermekes házaspár kifizette a lakásár-különbözetet, felesége azonnal azt kérte, nézzen egy kisebb kocsit, ami kettőjüknek elég és szabaduljanak meg a dögnagy Octaviától. Már volt garázsuk is, de mind a Fiat Punto, mind a WV Polo messze hárommillió forint fölött volt, s a bankban lévő, azonnal lekötött pénzükből nem volt szíve ennyit áldozni egy új autóra. Így maradt az öreg benzinfaló, ami azért a költözésnél jó szolgálatot tett. Négyyszer fordult vele, a bútoroknak elég volt a kisteherautó, a többi cuccot maga hozta át Pestről Budára. Adáról, miközben sokszor járt Budapesten, nem látszott, mekkora presztízs-különbség van Buda és Pest között. A fővárosban élve jött rá, mennyire számít, ki hol lakik. Buda, az teljesen más, a Gellért-hegy, a Hűvösvölgy, a Vár, a Rózsadomb, de még Óbuda is mintha külön egységek lennének a metropolison belül. Még főnöke is, akivel kölcsönösen nem szívelhették egymást, gratulált, hogy Óbudára költöznek. Hiába mondta neki, százhusz négyzetméter sikerült negyvenhétre cserélniük. A kirendeltség-vezető, miközben péntekre és hétfőre kiírta a szabadságát, kategorikusan jelentette ki, nézze Pista, Buda az Buda. A tartós ellenszenv onnan adódott, hogy vezetőjük úton-útfélen éreztette a technikusokkal, ő mérnök. Örökké az egyetemi éveiről mesélt, beosztottai meg tudták, a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolát végezte el, levelező tagozaton, munka mellett, évet ismételve. A vezetői kinevezését követő bulin Adával viccelődött a vendéglőben, humornak szánta kanadai rokonait, megkérdőjelezte a Tisza-parti kisváros létét is. Azzal vágott vissza főnökének, akinek fölmenői vastagon beírták nevüket a magyar munkásmozgalom történetébe,

már csak családja okán illene tudnia, a magyar nép hőn szeretett, bölcs vezére Adán született. A korábban mérnök elvtárs magabiztosan nyilatkozta ki, Kádár János Fiumében, de ha úgy jugsabb Rijekában, jött világra, s Kádár emelte poharát. A kollégák fetrengő röhögésben törtek ki, amikor fölvilágosította frissen kinevezett és spicces vezetőjét, Rákosi Mátyás született Adán. Ezt az affért az átvedlett üzemmérnök soha nem felejtette el, ott szűrt ki vele, ahol tudott.

Lezárta a kocsit és rágyújtott. Nagyot szívott a cigarettából, az üres dobozt összegyúrta és zsebre rakta. Nagyon tetszett neki, hogy a lift a garázsszintre is lejött, akkor örült ennek igazán, amikor a mosógépet egyedül szállította. Elnyomta a cigit és fölment a liften. Ahogy belépett a nappaliba, sokkal barátságosabbnak érezte. Felesége közben föltette a függönyt, rögtön komfortosabb lett a szoba. Megkérte az asszonyt, üssön össze egy lecsót ebédre, míg befejezi a könyvek kipakolását. A kiürülő dobozokat egyesével dobta ki az erkélyre. Neje a főzés előtt még bevitte vele a kislétrát a hálóba, ott is elkezdte fölrakni a függönyöket és a sötétítőt. Elnézte a létrán az asszonyt, majd tekintete a vetetlen ágyra tévedt, de azonnal elhessegette gondolatait, mivel az új lakásban a fürdőszobát még ki sem próbálta.

Kettőkor ebédeltek, már minden könyv a helyén volt. Az utolsó dobozból felesége kivett egy Gion-kötetet és az éjjeliszekrényére tette. Nem akart délután lefeküdni, inkább arra kérte nejét, sétáljanak egyet, kezdjék fölfedezni a környéket, még előttük van a szombat-vasárnap, és eddig igen jól haladtak. Négyre értek ki a Duna-partra. Átmentek a HÉV-átjárón, kinéztek egy padot és leültek. Balra látszott az Árpád-híd, szemben a Margit-sziget a Víztoronnyal. Kérdésére, ugye szép, Maci? Felesége bólintott. Csak ha ketten voltak, hívta Macinak, a gyerekek előtt mindig Mártának. Az asszony finom mozdulattal megtörölte szemét, eldörzsölt egy fél könnycseppet. Férje tudta mire gondol, a Tiszára. A nő nagyon jól úszott, és Adán a nyári estéken rendszeresen átúszta a Tiszát, vagy ahogy Maci mondta, átúsztam Bánátba. A séta után bekötötte a tv-t, rákapcsolta a videót, minden konnektort ellenőrzött a fázisceruzával. A Híradót követően letussolt, fogta a Magyar Nemzetet és bement a hálóba. A harmadik oldalig jutott, félálomban az újság kiesett a kezéből.

Szombaton tízig aludtak. Az asszony piacra ment, férje pedig bekötötte és kipróbálta a mosógépet és ellenőrizte a konyhában a mosogatógépet, utána kicserélte a szagelszívó lámpájában a kiégett izzót. Neje sültkolbászt és gyümölcsöt hozott, azt ebédelték.

Délután a ruhákat szedték elő a bőröndökből, és egyből a gardróbba pakolták. Ötkor fájröntot rendelt el, betett egy dvd-t a videóba, azt nézték, azután éjfélig olvastak.

Vasárnapra a takarítás maradt, miután föltette a falra a képeket, felesége meg kimosta az első adagot. Az asszony ablakot pucolt, férje föltörölte az előszobát, a fürdőt meg a WC-t. Amikor készen lettek és leültek, annyit mondott a neje, innen csak lábbal előre vihetik ki, elege van az örökös vándorlásból. Felesége emlékeztette, ez volt a hetedik közös hurcolkodásuk, közben országot is cseréltek.

Hétfőn reggel a tanárnő hétkor elindult az iskolába, hiába nem volt első órája, ki akarta tapasztalni, milyen útvonalon a legegyszerűbb eljutni Óbudáról Újpestre. Személyi igazolványát és lakcímkártyáját az asztalon hagyta, ha férje délelőtt megy az önkormányzatba, az ő átjelentkezését is tudja intézni. A férfi bevonult a fürdőszobába, először megborotválkozott, kétszer húzta le az egyhetes borostát, majd haját mosott, végül elterült a kádban. Negyedórát feküdt a kellemes vízben. Megszáritotta haját, képét bepaskolta arcvízzel, belenézett a tükörbe és megfésülködött. Tíz évvel látszott fiatalabbnak. Tiszta alsóneműt húzott, fehér inget vett elő és sötét nadrágot választott hozzá. Éppen azon meditált, zakót vegyen-e föl vagy bőrdzsekit, amikor a bejárati ajtó felől egyre erősödő kopogást hallott. Csodálkozott, miért nem csöngetnek. Kinézett a kukucskálón és két egyenruhás rendőrt látott, akik már szabályosan dörömböltek. Kinyitotta az ajtót. A rendőrök úgy léptek be a lakásba, hogy szinte belökték a férfit a kis előszobából a nappaliba. A fiatalabb rendőr kezében bilincset tartott, az idősebb gumibotot és ráordított:

- Egyedül van a lakásban?
- Igen!
- Vegye elő a szabadulólévelét és tegye az asztalra!
- Mit?- kérdezte a férfi megrettenten és remegő hangon.

A bilincses rendőr válaszolt, míg társa kitérte a hálószoba ajtaját.

- Tudja azt maga nagyon jól! Minden elítélt kap szabadulólévelet, amikor kiengedik a börtönből.

Átvillant az agyán a vénasszony, mintha látta volna is egy fél pillanatra a folyosón, amikor a rendőrök berontottak. Már értette a helyzetet, arra koncentrált, hogy a rendőrökkel hogyan értesse meg a legegyszerűbben, ezért higgadtan próbált válaszolni:

- Minden papírom rendben van. Számtalan igazolványom van: személyi, útlevél, jogosítvány, forgalmi, tébé-kártya. Büntetve soha nem voltam.

Az idősebb rendőr leengedte a gumibotot, körbe-körbe tekintgetett az ízlésesen berendezett lakásban és fölemelte az asztalról az asszony igazolványait, és nézegetni kezdte.

- A feleségemé - szólalt meg újra a férfi - most indultam volna az önkormányzathoz a lakásbejelentést intézni. Csak csütörtökön költöztünk ide.

A gumibotos rendőrön már látszottak a zavarodottság első jelei, kezdett elbizonytalanodni, amikor a bilincses még mindig határozott hangon utasította, hogy akkor adjon más igazolványokat. Átment a hálóba, kivette a gardróbba a cipődobozt - a rendőrök csak a szemükkel követték a szoba közepén állva -, kihozta és az asztalra dobva azt kiabálta:

- Benne van az egész életünk!

A fiatal rendőr leült a kanapéra és elkezdte nézegetni az iratokat. A férfi, a rendőrök számára váratlanul és emelt hangon megszólalt:

- Ki engedte meg, hogy leüljön? Mit gondol, hol van?

Maga is meglepődött, amikor a fiatalabb rendőr kényszeredetten, esetlenül fölállt és segítségkérően nézett a kollégájára. A másik, kissé idegesen azt mondta, egyeztesse már végre az adatokat valamilyen igazolvány alapján. Társa a férfi technikumi érettségi bizonyítványát tartotta a kezében, zavarában, hogy rászóltak, azt nyitotta ki és abból kérdezett:

- Stefan Rac?
- Nem! Rác István vagyok, cz-vel - válaszolta egyre határozottabban a férfi.
- Maga Jugoszláviában született?
- Igen!
- Foglalkozását nézve gépészmérnök?

- Igen!

- Nős?

- Persze hogy az, Géza! Még mondta is – szolt közbe a másik rendőr -, itt tartom a kezemben a felsége igazolványait, az asszony papírjaival minden rendben van.

A fiatalabb még próbálkozott, miközben letette az érettségi bizonyítványt, de már rajta is látszott, megtört a lendülete, bár azt kérdezte erélyt mutatva:

- Mivel tudja bizonyítani, hogy pár napja költöztek ide?

A férfi érezte, nyert, csak még hátra van a végjáték.

- Ha tovább kutat az iratok között, megtalálja az adás-vételi szerződést! De egyszerűbb, ha kinéz az erkélyre, tele van dobozokkal – mondta, és elhúzta a függönyt.

Mindkét egyenruhás kinézett az erkélyre, látták az egymás hegyén-hátán fekvő üres dobozokat, nem érdekelte őket már semmilyen szerződés. Érezhető volt és látszott is a rendőrökön, hogy oldani szeretnék a helyzetet. Az idősebb szólalt meg hamarabb:

- Rácz Úr! Szakmailag kifejezve téves riasztást kaptunk! Magyarul mondva, elbasztuk. Elnézést kérünk, panaszt tehet a harmadik kerületi kapitányságon – mondta, és kezet nyújtott.

A férfi eltolta a rendőr kezét és ugyanabból a mozdulatból a félig nyitott bejárati ajtóra mutatott. A két rendőr elindult kifelé, a fiatalabb menet közben a derékszíjára csatolta a bilincset. Amikor kiléptek, hatalmas erővel és hanggal csapódott be mögöttük az ajtó.

Zengett a lépcsőház.

